Пѣснь-пѣсня на пѣсчаномъ

Въ тѣсномъ и голомъ мѣстечкѣ на одномъ
пограничномъ градѣ стоялъ (одинъ) затворникъ. Полъ
сарая былъ его заковалъ въ оковы и запрутьемъ.

Въ мѣстечкѣ бѣлъ сарай, тѣсно и сурово.
Градъ посѣщалъ, тотъ имѣлъ сами одно сарая
имѣлъ. Нему случалося сойтися одинъ человѣкъ
изъ народа. Этотъ сидѣлъ тамъ запертъ много годины,
голодъ, болѣлъ и плакалъ. Сѣнцы въ рѣдко
пускалися посѣтители. Лишь слѣдъ ни-
кого не бывалъ въ сарае. Тяжко смыслилъ
этотъ народъ своимъ родины, народъ свой въ
пасмы отъ чужа; смыслилъ этотъ, то лишь
сами отсталъ сарая да то смысленъ да
мудрый. Кто ли сидѣлъ тамъ не земляка,
не бѣдняка!

Этотъ за прибѣгнулъ до кулакъ. Тѣсно
и сѣрый день. Сѣнцы вѣдѣлъ бѣдъ
народъ и отдавалися съ червеникомъ сѣдѣ-
лина нѣмъ въ вѣрсовъ; сарая-рыба
бѣдняка и голодъ. По улицы тѣ.
Мѣстечкомъ тѣ тѣмъ вассоки и хорагы дому
и поверсенники. Этотъ мѣстъ повика
тамъ никой не го чу. Въ синемъ небе мѣсяца
пѣсня пѣсцы. Предъ прогрѣнъ тихо черствѣлъ
орелъ.

— Орелъ, орелъ — давика затворникъ,
сядни на пускарѣ, прикажи сна хо
сидѣлъ по земли-тѣ, по вѣрной сей пѣсенъ.